

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. δ΄ 18-23)
10 Ιουνίου 2018

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, μᾶς παρουσιάζει τὴ σκηνὴ ποῦ Χριστὸς ἀναζητεῖ καὶ καλεῖ τοὺς πρῶτους μαθητὲς Του «παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας», μέσα σὲ ἓνα περιβάλλον καθημερινὸ καὶ ἀπλὸ. Οἱ πρῶτοι στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται εἶναι ἄνθρωποι τοῦ καθημερινοῦ μόχθου, γνήσιοι, ἀληθινοί, ἀνεπιτήδευτοι καὶ ὁπωσδήποτε μὲ διαφορετικὴ ἰδιοσυγκρασία μεταξύ τους.

Ὁ Θεὸς μᾶς καλεῖ στὴν ὑπαρξή, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ, πρὶν ἀκόμη μᾶς δημιουργήσει, γι' αὐτὸ καὶ μᾶς γνωρίζει, πρὶν μᾶς φέρει στὴν ζωὴ. Αὐτὸς ποῦ μᾶς καλεῖ εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός. Δὲν μᾶς καλεῖ στὴν ὑπαρξή, γιὰ νὰ γεννηθοῦμε καὶ νὰ πεθάνουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζήσουμε καὶ νὰ σωθοῦμε, δηλαδὴ γιὰ νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του σὲ μιὰ ἀτέλειωτη ζωὴ. Ἡ κλήση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα μυστήριον, ἔργον τοῦ θελήματος καὶ τῆς πρόγνωσης τοῦ Θεοῦ «οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς».

Αὐτὸ τὸ κάλεσμα ἀπευθύνεται στὸν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά, μὲ διαφορετικὸ τρόπο, ἀλλὰ μὲ κοινὸ σκοπὸ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς διαλέγει καὶ μᾶς ἐκλέγει, ὅταν Ἐκεῖνος μᾶς καλεῖ, σέβεται τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς προσωπικότητάς μας. Δὲν παραβλέπει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι μοναδικὸς καὶ ἀνεπανάληπτος. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν καταργεῖ τὴν ἐλευθερία μας, δὲν μᾶς ἰσοπεδώνει καὶ δὲν μᾶς ἐξισώνει μὲ ἄλλους.

Μέσα ὅμως στὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καλούμαστε νὰ χωρέσουμε ὅλοι, κλειστοὶ καὶ ἀνοιχτοὶ τύποι χαρακτήρων, πρόσχαροι καὶ σοβαροί, ἐπεικεῖς καὶ αὐστηροί, εὐαίσθητοι καὶ δυναμικοί, ὅποιοι καὶ ἂν εἴμαστε ἐμεῖς, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι οἱ ἄλλοι, οἱ διαφορετικοὶ ἀπὸ ἐμᾶς. Οἱ μαθητὲς δέχθηκαν ἀμέσως τὴν κλήση τοῦ Χριστοῦ, ἀνταποκρίθηκαν αὐθόρμητα καὶ ὀλοκληρωτικά. Γιατὶ ἄραγε; Ἐπειδὴ ἦταν καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι. Ἡ ἀπάντησή τους στὴν κλήση τοῦ Χριστοῦ ἦταν πράξη προθυμίας καὶ ὑπακοῆς. Ἐμπιστεύθηκαν τὸν Χριστὸ καὶ παραδόθηκαν στὸ θέλημά Του καὶ στὴν ἀγάπη Του.

Ἡ κλήση τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντα καθαρὰ προσωπικὴ. Ἀγγίζει τὸ κέντρο τοῦ ἑαυτοῦ μας, τὸν πυρήνα τῆς ὑπαρξῆς μας. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι φιλοσοφία οὔτε ἀκατανόητη θεολογία, ὅπως, δυστυχῶς, κάποτε τὸν μεταποιοῦμε ἀνούσια ἐμεῖς. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἔχει πάντοτε ἀμεσότητα μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀναφέρει πολλὰς φο-

ρὲς τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμε ὅτι στοὺς ἀκροατὲς Του, ποὺ σκέπτονται τὸν θερισμό, ὁμιλεῖ γιὰ τὸν πνευματικὸ θερισμό. Στὴν Σαμαρείτιδα ποὺ πήγε γιὰ νερὸ στὸ πηγάδι, κάνει λόγο γιὰ τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν». Στοὺς ψαράδες ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ ἡ ἐργασία τους, γιὰ μία διαφορετικὴ παράδοξη καὶ θαυμαστὴ ἀλιεῖα.

«Οἱ δὲ ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν τὸν Χριστό». Ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα καὶ ἀκολούθησαν τὸν Χριστό. Δὲν ἦταν μὲ κανέναν καὶ μὲ τίποτε στὸν κόσμον τόσο δεμένοι ὅσο μπόρεσαν νὰ δεθοῦν μὲ τὸν Χριστό καὶ νὰ παραδοθοῦν στὴν ἀγάπη Του. Γι' αὐτὸ καὶ ὅποιος ἀκολουθεῖ πραγματικὰ τὸν Χριστό δὲν προτρέχει οὔτε στέκεται μακριὰ του, ἀλλὰ ἀποδεσμεύεται ἀπὸ πρόσωπα, πράγματα καὶ καταστάσεις καὶ ζεῖ μιὰ καινούργια πραγματικότητα. Βιώνει τὴν ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀκλόνητη πίστη καὶ βεβαιότητα ὅτι ἔχει βρεῖ τὴν ἀλήθεια ποὺ ἐλευθερώνει ἀπὸ ὅλα ὅσα καθημερινὰ τὸν περικυκλώνουν. Πράγματι, ὅσο ὠριμάζουμε καὶ ὀλοκληρωνόμαστε ἐσωτερικά, συνειδητοποιοῦμε ὅτι ἡ πολυσυζητημένη ἐλευθερία τὴν ὁποία ὁ κόσμος ἐπιδιώκει καὶ ὁ πολιτισμὸς προβάλλει ὡς βασικὸ σύνθημα εἶναι ἐξωτερικὴ, σχετικὴ καὶ περιορισμένη, ἐπειδὴ εἴμαστε αἰχμάλωτοι περιστάσεων καὶ συνθηκῶν μέσα στις ὁποῖες ζοῦμε, τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας μας, τοῦ περιβάλλοντός μας, ἀλλὰ καὶ ὅτιδήποτε ἄλλου μᾶς δεσμεύει καὶ μᾶς ὑποτάσσει σ' αὐτό. Ἄλλωστε, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι στὰ σύνορα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Κανεὶς δὲν μᾶς ρωτᾷ πότε, ποῦ καὶ ἀπὸ ποιὸν θὰ ἔρθουμε στὴ ζωὴ, ἀλλὰ οὔτε πότε, ποῦ καὶ μὲ ποῖο τρόπο θὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτήν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μόνο ὅταν θεληματικὰ ἀποδεχθοῦμε τὴν κλήση τοῦ Χριστοῦ, μποροῦμε νὰ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ κάθε δουλεία, γιὰ νὰ ζήσουμε τὴν «ἐλευθερία τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ». Ἀμήν.

[dkpdf-button]